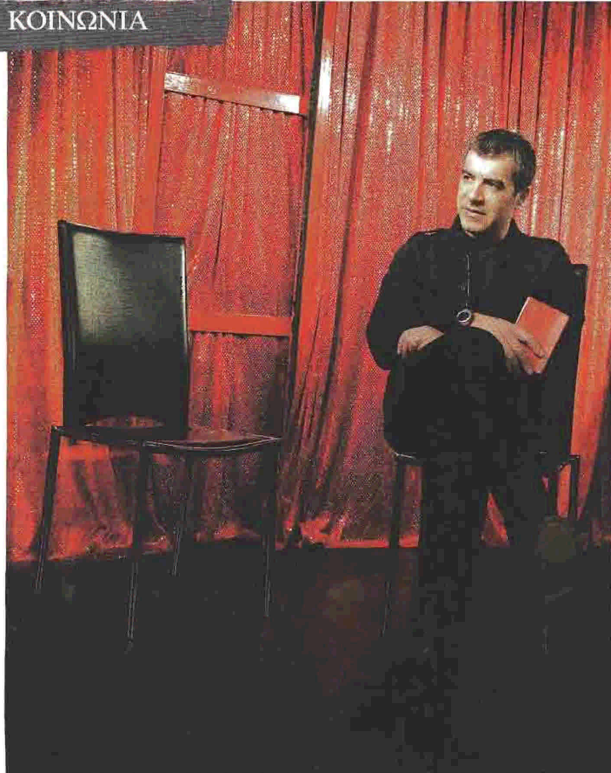

{ Το κομμάτι της Πράγας, Ο Έκο (Ψυχολογία) / «Ο άσπυρος σκύλος - Συνομιλικοί Νο 3», Αρκάς (Γραμμάτα) / «Το ημερολόγιο ενός οπασικά 5 - Η σκληρή αλήθεια», Τζ. Κίνι (Ψυχολογία) / «Η τρέπεζα - Πώς η Goldman Sachs κυβερνά τον κόσμο», M. Roche (Μεταίχμιο) / «Η παγωμένη πριγκίπισσα», C. Lackberg (Μεταίχμιο) / «Vampire academy - Δεσμάτες ψυχών (5)», R. Mead (Intrabooks) / «Νίτσε: 99 μαθήματα καθημερινής φιλοσοφίας», Α. Πέρου (Πατάκης) / «Ο μικρός πριγκίπισπ», S. Ekmberg (Πατάκης) / «Το ημερολόγιο μιας ξενέρωτης 2», Ρ. Ράσελ (Ψυχολογία) / «Η μεγάλη βιβλιοθήκη του Καρλ Μπας», Γ. Ντασέλι (Νέα Ακτίνα) www.public.gr }

Ευπώλπτα
Public

ΚΟΙΝΩΝΙΑ

Σταύρος Θεοδωράκης

Δικοί του άνθρωποι

Στον Σταύρο πάντα άρεσαν οι ιστορίες. Λυπημένες, χαρούμενες, παράξενες ιστορίες, δεν είχε σημασία. Χρόνια τον ακούω να τις διηγείται ιδιωτικά ή δημόσια. Τώρα τις διαβάζω κιόλας σε ένα βιβλίο συγκινητικό. Το «Οι άνθρωποί μου» (εκδ. Ποταμός) είναι οι ιστορίες 63 ανθρώπων της διπλανής πόρτας. Διαβάστε το και σαν «οδηγό επιβίωσης».

Της ΑΓΓΕΛΙΚΗΣ ΜΠΙΡΜΠΛΗ

Γράφεις συχνά γι' αυτούς που υποφέρουν. Τι σε τραβάει σε αυτούς; Το λέει κάπου ο Αντόνιο Πόρτα: «Μπορώ να μην κοιτάζω τα άθνη, αλλά όχι όταν κανένας δεν τα κοιτά».

Ποιος σε ενέπνευσε να ασχοληθείς με αυτού του είδους την κοινωνική δημοσιογραφία; Πιθανόν τα παιδικά μου χρόνια. Μεγάλωσα στην Αγία Βαρβάρα στο Αιγάλεω και τα απογεύματα βοηθούσα τον πατέρα μου που πουλούσε κουλούρια στα δικαστήρια.

Δημοσιογραφική δεοντολογία vs ένα «αποκλειστικό». Ποιο κερδίζει; Οι δικές μου αρχές είναι πάνω και από τους «κώδικες δεοντολογίας» και τα «αποκλειστικά».

Πώς αποφασίζεις ποια πρόσωπα θα συναντήσεις; Συνήθως, πρώτα εντοπίζουμε το θέμα και μετά τους ήρωές του. Οι συνερ-

γάτες μου κάνουν μια διεξοδική έρευνα, ξεσκαρτάρουμε μαζί τα πρόσωπα, και την τελική επιλογή την κάνω συμβουλευόμενος το ένστικτό μου.

Η προσέγγισή σου αλλάζει όταν βρίσκεσαι απέναντι σε διαφορετικά πρόσωπα - έναν πολιτικό, ένα star ή έναν απόκληρο; Όλους θα τους ακουμπήσω και στην αρχή θα τους πω κάτι προσωπικό. Μια συμβουλή ή μια παρατήρηση. Με τους απόκληρους είμαι πιο φιλικός. Ποτέ ας πούμε δεν ανοίγουμε τις κάμερες αν δεν τους ρωτήσουμε. Τους φερόμαστε σαν να είναι άρχοντες, όχι απόκληροι.

Έχεις αντιμετωπίσει αρνητικές αντιδράσεις μετά τη δημοσίευση μιας συνέντευξης; Από τους ίδιους τους συνεντευξαζόμενους όχι. Καμιά φορά μπορεί να αντιδρά-

σει κάποιος συγγενείς ή κάποιος «προσώπτος» τους.

Έχεις δουλέψει σε περιοδικά όπως τα ΚΛΙΚ, ΜΕΝ, αλλά και σε συντηρητικές εφημερίδες. Αλλάζει ο τρόπος που προσεγγίζεις το θέμα σου ή τα πρόσωπα; Εγώ ωριμάζω με τον καιρό. Δεν είναι ίδιος ο Σταύρος του ΚΛΙΚ με τον Σταύρο του Protagon.gr. Ο πυρήνας μου πάντως παραμένει ο ίδιος.

Μπορείς να μοιραστείς μαζί μας ένα μυστικό που δεν έγραψες; Μου έχει συμβεί να χάσω την κασέτα με συνέντευξη κορυφαίου πολιτικού και να τη γράψω από το μυαλό μου. Αγωνιούσα, αλλά μόλις δημοσιεύθηκε με συνεχάρη.

Ποια ήταν η πιο δύσκολη συνέντευξη που έχεις πάρει; Του αναρχικού στα Δεκεμβριανά και των μοναχών στο Άγιο Όρος και στα γυναικεία μοναστήρια. Ήθελα να σεβαστώ την πίστη τους, αλλά ήθελα και να τους «κολώσω».

Ποιον θα ήθελες να συναντήσεις που σε έχει απορρίψει; Δεν με απορρίπτουν συχνά. Α, θυμήθηκα έναν. Ο Θέμελης, αν και φίλος, δεν μου έχει δώσει ποτέ μια μεγάλη συνέντευξη. Και ο Αρκάς επίσης μου έχει αρνηθεί αν και του έχω ζητήσει.

Σε ποιο σημείο της Αθήνας θα σύστηνες σε κάποιον να διαβάσει το βιβλίο σου; Στη Ζήνωνος σε μια στάση λεωφορείου, στον Βασιλικό κήπο, στο Δίπορτο πίσω από την αγορά στην πλατεία Θεάτρου, στα σκαλοπάτια της Νεάπολης με «θέα» τα Εξάρχεια. Το βιβλίο έχει πολλές μικρές ιστορίες άρα μπορεί να το έχει κανείς μαζί του πέντε-δέκα μέρες και να διαβάσει πού και πού και από μια ιστορία.

Ποιος είναι ο δικός σου «πρωταγωνιστής»; Αυτή την εποχή; Οι φυλακισμένοι ανήλικοι του Αυλώνα. Έχω ακόμη τις ιστορίες τους στο μυαλό μου. Η εκπομπή θα παιχτεί τέλη Μαΐου.

Υπάρχει στιγμή που ένιωσες άπιστευτη αμφιγνία με κάποιον από τους πρωταγωνιστές σου; Μια φορά στο πάρκο του Ευαγγελισμού συνάντησα έναν άστεγο. Μου είπε ότι είναι συγγενής μου, μου έδειξε και μια τσαλακωμένη ταυτότητα. Είχαμε το ίδιο επώνυμο. Δώσαμε ραντεβού την επόμενη μέρα αλλά δεν ήρθε. Ακόμη τον ψάχνω.

Με ποιον συνάντησες τη μεγαλύτερη δυσκολία να τον πείσεις να μιλήσει; Η Κούβελα δεν ήταν εύκολη υπόθεση. Την επισκέφθηκα στο νοσοκομείο. Τότε δεν έβλεπε. Πέρασα αρκετές φορές και κάναμε πολλές συζητήσεις πριν τελικά η ίδια αποφασίσει να με εμπιστευτεί.

Ποια, κατά τη γνώμη σου, είναι η καλύτερη σελίδα του βιβλίου; Μαργαρίτα Καραπάνου, Τηργόρης Παπαδόπουλος (ο διπλωμάτης που επέζησε στο Φάλοκον), Ναταλία η πόρνη και ο νεκροθάφτης Κουρτίρας είναι τέσσερις ιστορίες για τις οποίες έχω ακούσει πολλά σχόλια. Εμένα με συγκινούν οι 128-138. ■

Ο Σταύρος Θεοδωράκης είναι δημοσιογράφος στο MEGA, στα Νέα και το Protagon.gr

Μουσική στο προσκέφαλό μου

Η μεταφράστρια Νίκη Σταυριδου του βιβλίου του Κιουρσάτ Μπασάρ (εκδ. Πατάκης) μιλάει για το βιβλίο που μετάρφρασε: «Η πραγματική ιστορία στην οποία βασίζεσαι το βιβλίο είναι περίπου γνωστή στην Τουρκία, επειδή η εποχή στην οποία συμβαίνει κατέληξε σ' ένα μείζον ιστορικό γεγονός, το στρατιωτικό πραξικόπημα του 1960, που συνοδεύτηκε από την καταδίκη σε θάνατο των βασικών στελεχών της μέχρι τότε κυβέρνησης και την αλλαγή του Συντάγματος της χώρας. Παρ' όλα αυτά, στο μυθιστόρημα τα ιστορικά γεγονότα αναφέρονται μόνο περιγραμματικά και πολλά από αυτά είναι υπορρητά. Η αυσία - και η γοητεία - του βιβλίου βρίσκεται στο γεγονός ότι το κεντρικό πρόσωπο και αφηγήτρια είναι μια νέα γυναίκα 20 με 25 χρόνων, θεωρητικά άσχετη από την πολιτική. Είναι αρετή και στοίχημα, μάλλον, του συγγραφέα ότι καταφέρνει να μπει στο πνεύμα της και να κοιτάξει τον κόσμο μέσα απ' τα μάτια της. Ο Κιουρσάτ Μπασάρ κεντράροντας στο πρόσωπο της, ανώνυμης μέχρι το τέλος, πρώτιστα, κάνει ορατή την ύπαρξη μιας γυναίκας που, στην αληθινή ζωή, υπήρξε βασικό πόρταρι και κρυφή, αφού ήταν η ερωμένη ενός σημαντικού πολιτικού προσώπου. Εδώ διαβάζουμε τη σκόπη του στοχαστικού τρελοκόρητου που δεν διατάζει - ίσα ίσα διχάει - να γνωρίσει τον κόσμο και να ζήσει με συγχιήσεις, στο μέτρο που της δίνεται η δυνατότητα στις συνθήκες της Τουρκίας τη δεκαετία του 1950. Η αφηγησική "της" είναι ένα κράμα από διηγησιακά γεγονότων και αναστασιασμό, όπου εμπλέκει και τον αναγνώστη/την αναγνώστριά με τα πολλά ρητορικά και άλλα ερωτήματα και τον πληθυντικό με τον οποίο μας απευθύνεται, σ' ένα είδος διαλόγου που κρατάει μαζί μας σ' όλη τη διάρκεια της ανάγνωσης. Η ιστορία της γοητείας είναι, νομίζω, το βασικό συστατικό αυτού του μυθιστορήματος, που συνοδεύεται και από τις μεταβάσεις σε κλασσικούς προορισμούς εριτωμένων, όπως τα Παρίσι και η Βενετία, αλλά και η παραλία του Μαρμαρά στην Κωνσταντινούπολη. Όμως το "Μουσική στο προσκέφαλό μου" είναι επίσης πλούσιο σε αναφορές, σε μικρές και μεγαλύτερες λεπτομέρειες της κοινωνικής ζωής της εποχής εκείνης και όχι μόνο της Τουρκίας. Ως μεταφράστρια και κατά κάποιον τρόπο πρώτη αναγνώστριά του θέωρησα ευτύχημα το ότι το είχα στα χέρια μου».

